

Betalingsherinnering voor de contributie voor 2015

Samen met deze Landschappelijk is aan een aantal leden een betalingsherinnering meegestuurd voor de contributie van 2015. Heeft u ten onrechte een herinnering ontvangen, neem dan alstublieft contact op met het kantoor van de Vereniging Nederlands Cultuurlandschap. Op werkdagen bereikbaar van 9.00 uur tot 17.00 uur op telefoonnummer 024-6842294. Als u onlangs heeft betaald, mag u deze herinnering als niet-verzonden beschouwen.

Het land van de duizenden knotelzen

Een gehucht met de naam Meuhoek, gelegen tussen Zelhem en Varsseveld, nabij Halle, heeft aan weerszijden van de Varsseveldseweg een uitzonderlijk Achterhoekse landschapsrelict. Dit bestaat uit de laatste overblijfselen van een wat vroeger een knotbomenrijk van met name knotelzen was.

De naam Meuhoek zou verwijzen naar een nat stuk grond, dat overigens ook enkele zandruggen en zandbulten kent. De Halse rug was een doorlopende route, waarover door de eeuwen heen reizigers het gebied konden doorkruisen. Maar reeds in de middeleeuwen werden er huizen en huisjes gebouwd, wellicht eerst van

Verder lezen op volgende pagina

VERENIGING NEDERLANDS
CULTUURLANDSCHAP

Vlier en lijsterbes zijn ontkiemd in de molm van de knot.

plaggen op de zandbulten. Halsebulten, Vennebulten, Kappenbulten: van die namen die je op z'n Achterhoeks zo heerlijk kunt uitspreken. De eerste boeren die in het gebied kwamen wonen, begonnen met het ontginnen van het moeras. Ze trokken sloten en trokken elsen, wilg, berk en gagel uit de grond. Zo ontstonden de kampenweitjes. En misschien tegen de ruggen en bulten hier en daar akkertjes. Vanuit het omringende moeras en broekbos waaiden tijdens najaarsstormen nog lange tijd miljoenen elzenzaadjes uit over de weides en akkertjes. Daar zorgden koeien, zeisen en de ploeg ervoor dat kiempjes niet konden uitgroeien. Maar in het slootwater drevten met ze met honderdduizenden rond, tot ze bij daling van het peil of dooi van het ijs in het voorjaar bleven kleven aan de oevers. Daar nu kiemden de elzen met duizenden en vochten zich een weg omhoog, veilig voor zeis en ploeg. Aanvankelijk werden ze nog wel 'bijgesnoeid' door het vee, maar uiteindelijk groeiden ze uit tot hagen van elzen.

Om redenen die we niet geheel kennen, kozen de Meuhoekers ervoor die elzen niet periodiek af te zetten bij de grond om hun kachels en bakhusen mee te stoken. Nee, zij begonnen de elzen te knotten. En zo ontstond dit land van de duizenden knotelzen. Het was geen vooropgesteld doel, maar het gebeurde toch. Elzenhaantjes vonden elzen, net als talloze rupsen, zweefvliegen en klim- en slingerplanten. Bunzingen, wezels, hermelijnen en steenuilen: allemaal maakten en maken ze gretig gebruik van holtes en gaten die nou eenmaal ontstaan in rijpende knotbomen van welke aard dan ook. Ze graven en knagen gangen en gaten door het hout, dat o zo hard en taai, maar toch doorlatend is.

Ten slotte vormen molm en houtrot boven in de knot een vruchtbare kiembodem voor zaadjes van vlier- en lijsterbes. Deze door vogels uitgepoepte zaadjes kiemen prima in de elzenknotbomen. Allemaal erg verwarrend, tot je het met eigen ogen ziet en je niet anders kunt dan moet glimlachen om alle vernuft en levende have die onderdak gevonden heeft in de duizenden knotelzen. Een levende have in vier seizoenen. Zo komen in de snijdende winterkou duizenden sijsjes uit het hoge noorden. Ze hangen bungelend als mezen op hun kop de elzenkatjes leeg te peuzelen, zich volproppend met de zaadjes. Maar nog steeds verwaaien er genoeg zaadjes om nieuwe sloten te bezaaien. Maar helaas is de landbouw onomkeerbaar veranderd; de landbouw van toen keert nooit weer.

Elke winter komen uit het hoge noorden duizenden sijsjes, om de elzenkatjes leeg te peuzelen. Er hoeven maar een paar elzen bijeen te staan of het voortdurend getingel van sijsjes is er 's winters te horen. Deze aandoenlijke kleine, geelgroene vogeltjes hebben het voorzien op de piepkleine zaadjes die ze op de kop hangend uit de elzenproppen pikken.

Op het ijs in de sloten onder de elzen pikken ze de zaadjes op die daar door de wind zijn gemorst. Onder de elzenhagen ligt het bezaaid met de witte sijsenpoepjes, al even aandoenlijk als de vogeltjes zelf. De duizenden sijsjes van nu moeten er miljoenen geweest zijn toen alle elzen er nog stonden.

Keerumme

De naam van een boerderij in deze streek verwijst mogelijk naar Lodewijk Napoleon, die zich hier verreed met zijn gevolg en toen rechtsomkeert maakte. Of het betreft de boerderij zelf die na een brand weer ommekeerde, maar wel gedraaid ten opzichte van de oorspronkelijke boerderij. Hoe het ook zij, de landbouw verandert mee met alle moderne ontwikkelingen en wordt daardoor grootschaliger en intensiever. Maar wordt daarmee onherroepelijk ook eentoniger voor het oog en onherbergzamer voor de levende have van planten en dieren, die eeuwenlang het land met de boer deelden. Daarom mag het een wonder heten dat er überhaupt nog knotelzen staan. Dit heeft vooral te maken met boeren die zonder opvolger de veranderingen in de landbouw nauwelijks nog gevolgd hebben en bovendien vasthielden aan het traditio-

Foto: Valentijn te Plate

In de Meuhoek vind je nog perceeltjes, klein maar fijn, vol pinkster-, boter- en paardenbloemen, met oranjetipjes die dartelen van bloem naar bloem.

nele beheer van weides en knotelzen. Hier zijn nog perceeltjes, klein maar fijn, vol pinkster-, boter- en paardenbloemen. Oranjetipjes, kleine elegante vlindertjes die dartelen van bloem naar bloem. Hier nog mooie houtklampen, die aan de kachels gevoerd worden zodra de r in de maand komt.

Dit kan niet lang meer doorgaan. Boeren die wél de concurrentie met de wereldmarkt zijn aangegaan, hebben overal in Nederland 'landhonger' en dus ook hier in dit gebied. Zij moeten mee in de schaalvergroting en hebben extra hectares nodig. Dat kan onmogelijk in perceeltjes met een uit de middeleeuwen stammende verkaveling. In de moderne landbouw passen geen pinksterbloemen, oranjetipjes en steenuiltjes meer.

Wat nu?

De provincie Gelderland weigert te helpen. Volgens eigen zeggen levert deze provincie ons mooie streken, maar als het aan de provincie Gelderland ligt hoort de Meuhoek daar niet bij. Ze wil wel dat internationale beschermingsverplichtingen worden nageleefd, maar deze betreffen andere steenuilen dan die in de Meuhoek. Gelukkig zijn er nog mensen in de streek die uiteindelijk elkaar gevonden hebben en nu gaan samenwerken. Zoals de Stichting Achterhoek weer mooi (StAM) en de Agrarische Natuurvereniging 'het Onderholt'.

Verder heeft ook het programma's *Vroege Vogels* van de Vara haar medewerking toegezegd. Met zijn allen gaan we werken aan wat

tegenwoordig zo mooi 'crowdfunding' genoemd wordt: gewoon geld inzamelen dus.

Er moet veel gebeuren.

1. Ten eerste moeten de knotelzen in het kleinschalige museale hart eenmalig worden opgeknapt en vervolgens periodiek worden geknot, en voor dertig jaar contractueel worden veiliggesteld.
2. Ten tweede zijn in dit gebied ook nieuwe knotelzen nodig om de restjes weer aan elkaar te rijgen en nieuwe knotboomrijen op de terreinen van hobbyboeren aan te planten.
3. Ten derde moeten de laatste bloemrijke percelen worden aangekocht om ze veilig te stellen. Maar ja, een hectare kost tegenwoordig als snel 50.000 euro.

4. Als vierde en laatste willen we ook om dit museale gebied heen knotelzen herstellen en nieuwe aanplant regelen bij de moderne boeren. Weliswaar op een eigentijdse en moderne schaal, maar toch.

Onze crowdfunding rond het tegengaan van uitwassen van Blekeriaans beleid was een succes. De actie van vorig jaar voor herstel van hagen en knotbomenrijen in Kekerdom is inmiddels voor de helft geslaagd en al uitgevoerd.

Maar wat deze crowdfundingactie voor de Meuhoek zo bijzonder maakt, is dat het een verbond is tussen velen om dit gebied in vier stappen te redden.

In de Meuhoek kom je nog mooie houtklampen tegen.

Foto: Jordi van Oort

Op zondag 28 juni aanstaande zal *Vroege Vogels* beginnen met de crowdfundingactie voor de Meuhoek.

Voordat fase 1 daadwerkelijk kan beginnen, moeten we ons streefbedrag van € 70.000 bij elkaar weten te krijgen. Maar met de hulp van iedereen, om te beginnen op zondag 28 juni met de uitzending van *Vroege Vogels* en met uw hulp, hebben wij er vertrouwen in!

Ga voor meer informatie naar
www.nederlandscultuurlandschap.nl/red-de-meuhoek

Daarbij wordt eerst geld ingezameld voor fase 1. Voor deze eerste fase is € 70.000 nodig. Fase 1 richt zich op het museale deel van het gebied, waar knotelzen worden opgeknapt. Landeigenaren zijn al benaderd en zijn bereid mee te werken door het afsluiten van 30-jarige contracten, waarmee de knotelzen worden veiliggesteld.

Crowdfundingactie voor de Meuhoek

Ooit was de natuur overal

Lang voordat de Ecologische Hoofd Structuur in beeld kwam, waren er natuurlijk al natuurreservaten en Nationale Parken. Maar een haas, uil, kievit of sleutelbloem stonden waar ze stonden en waren bij de boer net zo waardevol als bij bijvoorbeeld Natuurmonumenten. Maar de natuur ging wel voortdurend achteruit. Zeker in de veelal kleine reservaten, want deze raakten steeds meer in een isolement. Beleidsmakers, aangespoord door de politiek, verzonnen een list.

De Ecologische Hoofd Structuur (EHS) moest – net al in het domein van de mens, waar steden door infrastructuur met elkaar verbonden zijn – natuurgebieden met elkaar gaan verbinden. En de natuurgebieden moesten groter en robuuster worden om opgewassen te zijn tegen kwalijke invloeden van buitenaf.

De EHS was een ambitieus plan. Maar dat was ook wel nodig in ons land, waar vrijwel alle verbindingen waren verwoest, gekanaliseerd, uitgekleeft en zelfs op talloze plekken doorsneden met wegen en beschoeide onneembare kanalen. Nederland was ecologisch vrijwel bankroet, en was – op Malta na – het slechtste jongetje in de 'Europese klas'

Van bruto naar netto

De Ecologische Hoofd Structuur bestond uit een netto-EHS en bruto-EHS. De netto-EHS moest gerealiseerd zijn vóór 2018; daarna zou begonnen worden met de bruto-EHS. Al

snel verdween de bruto-EHS uit het zicht en vrijwel iedereen is hem nu vergeten. Toen werden de tweehonderd verbindingzones geschrapt. Ze werden vervangen door zeven robuuste verbindingzones. Veel provincies (belast met de realisatie van de EHS) lieten de (door boeren via subsidie te realiseren) 'zachte overgangen' van de EHS naar intensief landbouwgebied van de kaart verdwijnen, of dikten deze ernstig in.

Erfenis van Bleker

Vervolgens kwam staatssecretaris Bleker aan de macht. Hij schrapte de ecologische verbindingzones geheel en liet de EHS onder het mom van 'herijking', door de provincies met tienduizenden hectares tegelijk inkrimpen. Rijksbufferzones en Nationale Landschappen, die (vooral planologisch) enige buffering gaven aan de EHS, hief hij op.

De provincies schrapten lukraak de nog te realiseren EHS, zonder onderling overleg en niet zelden geholpen door natuurorganisaties. De samenhang in het netwerk van natuurgebieden brokkelde verder af of verdween zelfs geheel, zoals in grote delen van de Provincie Gelderland. Alleen al in Gelderland werd 6000 hectare geplande natuur geschrapt. Het behoud van bedreigde soorten heeft bij de keuzes van de herijking geen rol van betekenis kunnen spelen, waardoor de bedreigde status van deze dieren zal verslechteren.

Het wiel opnieuw uitgevonden

Staatssecretaris Dijksma, die vervolgens weer een nieuw wiel ging uitvinden met haar Poolse landdagen over natuurbeleid, kwam vervolgens op de proppen met een licht versie van de EHS. Haar troetelkindje is Nederland Natuur Netwerk (what's in a name?), de door Bleker uitgekleeft EHS, die

kleiner en ingedikt toch robuuster zou kunnen worden. De realisatie daarvan – nog steeds in handen van provincies – stagneert ernstig omdat er nauwelijks nog gronden te koop zijn. Gronden onteigenen in het belang van zo iets als natuur is *not done*. Onteigenen doe je voor asfalt, ontgrondingen en bedrijventerreinen. Maar niet voor natuur.

In- en uitdeuken van het natuurnetwerk

Het gemarchandeer met de oppervlakte natuur is nu, zo lijkt het, in een nieuwe fase aanbeland. Gelderland heeft ook hier weer de primeur. Nu lijkt bij sommige lieden het idee te hebben postgevat dat hele stukken reeds gekochte, en al decennia lang door natuurorganisaties beheerde, natuur te koop gezet kunnen worden. Er zal een procedure van ruilverkaveling – als middel om tot landbouwstructuurverbetering te komen – op het gebied worden losgelaten. In ruil voor het offeren van 45 hectare natuurreservaat, gaan er aan de andere kant van het gebied wellicht een ven en blauwgrasland ontstaan, op een plek waar zich in de huidige situatie Engels raai gras en maïsveld bevinden. Het gebied waar het hier om gaat, is het Aaltense Goor: het laatste grote elzenhagenlandschap van ons land, dat specifiek om die kwaliteit destijds van belastinggeld is aangekocht en dienovereenkomstig is beheerd.

Opportunistische wensdromen

Letterlijk worden hier bestaande cultuur-historie, geïnvesteerd geld en getrooste moeite van decennia, opgeofferd aan een ander natuurdoel. Dus als u weer eens door uw veilig gewaande natuurgebied of landschap loopt, gekocht door Natuurmonumenten of Staatsbosbeheer: wees dan op uw hoede. Want zodra er een ander doel is, dat past bij de opportunistische wensdroom van de deskundigen, wordt uw gebied ingedeukt en elders weer uitgedeukt.

En zo is het dan zo ver gekomen dat niets meer heilig – lees: veilig – is. In haar strijd hiertegen zoekt de Vereniging Nederlands Cultuurlandschap bondgenoten, zoals de Stichting Natuur en Milieu Aalten, de Gelderse Milieufederatie, de stichting Landschapsbeheer Gelderland, de Stichting Achterhoek weer mooi, de KNNV Oost-Achterhoek, de Stichting Vennemarke, en de Oudheidkundige Vereniging ADW.

Foto: Jordi van Oort

Foto: Valentijn te Plate

Boven: Het Aaltense Goor bedreigd. Er is geen tweede gebied met dit unieke karakter en van deze omvang. Huiskamer grote perceeltjes zijn gescheiden door groene kamerschermen van elzen, wilgen en eiken. Onder: Een groot deel van het unieke Aaltense Goor zal na de ruilverkaveling eruit gaan zien als intensief landbouwgebied.

Foto: Jordi van Oort

Nu wordt alles beter..

Het begon allemaal zo mooi en hoopgevend. Geen rechtstreekse inkomenssteun meer naar de boeren, maar wel ondersteuning bij taken die de laatste decennia op veel boerenerven en landerijen op de achtergrond waren geraakt. Dierenwelzijn, milieu en zorg om het landschap en flora en fauna.

Het hoorde in Europa al tot de gangbare landbouwpraktijk: de plicht te zorgen voor landschappelijke structuren als sloten,

heggen en stenen muurtjes, tussen de percelen van de boeren.

Maar Nederland heeft die verplichting weten te ontduiken. Alle landschappelijke elementen zijn ofwel buiten de registratie van landbouwpercelen gehouden (doordat ze aangrenzend aan boerenland liggen), ofwel de instandhoudingsverplichting voor de landschapselementen op boerenland is op 'slimme' wijze ondergebracht in de boswet.

Hiervoor geldt een minimale oppervlakte-eis, waar veel landschapsrelicten niet aan voldoen.

In ons land is bovendien 99% van alle landschappelijke elementen als erfenis uit het verleden al verdwenen in ruilverkavelingen en autonome ontwikkelingen in de schaalvergroterende landbouw. Agrarisch natuurbeheer – wat niet hetzelfde is als landschapsbeheer! – zou volgens de Raad voor de Leefomgeving veel te weinig opleveren en wel ontzettend veel kosten. Gunstige uitzonderingen waren het specifieke agrarische natuurbeheer ten behoeve van bijvoorbeeld de kiekendieven en de korenwolf, alias de veldhamster.

Maar nu zou alles beter worden. Ruim baan en geld voor het landschap. Tal van landelijke toogdagen werden georganiseerd voor beleidsmakers en agrarische natuurverenigingen. Agrarische bedrijven moesten voortaan 'vergroenen' via specifieke 'ecologische focusgebieden', waar ruimte zou zijn voor hagen, houtwallen, akkerranden en sloten met rietkragen. Goed nieuws voor het Deltaplan voor het Landschap van onze Vereniging, dat in één klap zou kunnen worden uitgerold.

Maar gaandeweg tekende zich door hardnekkige lobby achter de schermen een heel ander traject af. Getekend door haar liever-lui-dan-moe-instelling', de 'zesjesmentaliteit' en haar spreekwoordelijke streven voor een dubbeltje op de eerste rang te zitten, heeft LTO Nederland samen met andere Europese agrarische belangengroepen het vergroeningsbeleid van de Europese Commissie tot op het bot weten uit te kleden. Het zou hier te ver voeren en het zou u vermoeien om alle details te melden, maar uiteindelijk ging het van 7% groen per bedrijf naar 5%. Melkveehouders voldoen al aan de vergroeningseisen door niets te doen. Dat wil zeggen: hun graslanden moeten voor

Foto: Bart Dingemanse

Een lust voor het oog, al die knotbomen...

... tot dat het nieuwe Gemeenschappelijk Landbouwbeleid zijn intrede deed en deze boer achter het net viste. En nog voor de wilgen oud en rijp genoeg waren om steenuiltjes te ontvangen, werden ze allemaal weer gerooid. Dit fenomeen gaat in grote delen van Nederland de toekomst worden.

Foto: gemeente Bronckhorst

Ooit hadden de ingenieurs van de landinrichtingsdienst, aan de vooravond van de grote ruilverkavelingen, het plan opgevat om bij de nieuw te bouwen ruilverkavelingsboerderijen streekeigen karaktereigenschappen toe te passen. Elke streek zou zo aan zijn eigen stijlkenmerken te herkennen zijn. Uiteindelijk kwam daar weinig van, behalve een poging op landgoed Staverden op de Veluwe en in de Noordoostpolder en Noordelijk Flevoland.

Mooi gebouwd

Foto: Joridi van Oort

In grote delen van Nederland verrezen boerderijen die in steeds meer opzichten op elkaar leken, waardoor je nu aan de boerderijbouw en zeker aan de stallen niet meer kunt zien in welk deel van Nederland je bent.

Een jaar of tien geleden werd er in Groningen nog geëxperimenteerd met Noord-Groningse stalontwerpen voor zogenoemde 'megastallen', maar de provincie trok al snel weer de stekker uit het project, omdat het beticht werd van 'historiserend bouwen'.

Maar in het Mergelland, waar in het oosten een ruilverkaveling recent is afgerond, waar de kwetsbare schaal van het oeroude Limburgse heuvelland zwaar op de proef is gesteld en waar veel van de groenaanplant moedwillig door mensen uit de streek aan zijn einde wordt gebracht, stond – wellicht bescheiden, maar o zo nadrukkelijk – toch een ruilverkavelingsboerderij met streekeigen kenmerken.

Veel oude boerderijen, maar ook kastelen en herenhuizen in het zuiden van Limburg en (sporadischer) in de rest van deze provincie zijn uitgerust met zogeheten speklagen: lagen mergelstenen tussen het gewone metselverband van bakstenen, als spek tussen boterhammen.

Niks historiserend, gewoon voortbordurend op een eeuwenoude traditie, hier duidelijk in een eigentijdse setting. Een mooi voorbeeld van een boerderij die je vertelt dat je in het zuiden van het land bent, en in deze tijd.

70% gewoon gras blijven. En akkerbouwers zijn al klaar als ze een eiwitrijk gewas gaan telen, in smalle strookjes of vaksgewijs. Binnen het zogeheten Veldleeuwerik-certificaat mag de ecologische focus zelfs bestaan uit soja en strips of blokken waarin gespoten mag worden met – zoals het zo netjes heet – gewasbeschermingsmiddelen. Maar voor de wezens waartegen de gewassen beschermd moeten worden, is het gewoon gif.

Binnen Europa zijn Nederland en Polen de enige landen die het Europese geld straks weg gaan zetten via zogenoemde 'Collectieven'. Deze bestaan uit een verzameling agrarische landeigenaren en grondgebruikers c.q. pachters. Maar dan blijken de spelregels per provincie te verschillen op bijna ieder punt. In sommige provincies mag elke boer meedoen, in andere alleen als je in een speciaal daarvoor

aangewezen gebied zit. Vervolgens alleen weer voor bepaalde landschapselementen, die voortaan worden aangeduid als leefgebieden. Dan zijn er financiële plafonds en worden er verplichtingen aangegaan voor een jaar, maar elders voor zes jaar. Als boeren, tegen de tijd dat ze definitief hun handtekening moeten zetten, misschien buikpijn, drempelfrees of iets anders krijgen en, laten we zeggen, 25 procent afhaakt, dan gaat het hele plan voor het hele gebied niet door. Onder het motto: we redden liever niets dan iets. En zit je niet in een aangewezen gebied en kreeg je als boer al jaren geld voor het onderhoud van je knotwilgen, heggen of houtwal... Nou, dat is dan nu afgelopen, dus je kunt als boer voortaan fluiten naar je centen. Ik geloof dat tot nu toe alleen de provincie Limburg dat anders ziet. Ons toch al zo gehavende landschap staat aan de vooravond van, hoe triest ook, een volgende kaalslag.

De Rijksoverheid gaat niet meer over ons landschappelijk erfgoed, omdat ze het over de heg naar de provincies heeft gegoooid. Provincies gaan ieder apart hun eigen wielen uitvinden. Er worden deadlines gesteld aan collectieven die vrijwel onuitvoerbaar zijn. Het zal u niet verbazen dat de verwarring groot is. De VNC heeft, om een en ander kritisch en van dichtbij te kunnen volgen, zelf met de stichting Werkgroep Grauwe Kiekendief en het Louis Bolk Instituut een coöperatie opgericht. Samen werken we aan een landelijk collectief. Al is het maar om te voorkomen dat naast ons landschap straks ook nog ons collectieve geheugen wordt gewist.

Jaap Dirkmaat,
directeur

Op dinsdag 25 maart jongstleden namen zo'n 30 natuur- en monumentenorganisaties uit de regio Nijmegen-Kleef (het Duitse Kleve) deel aan de slotbijeenkomst in het kader van de projecten 'Monumenten tussen twee torens' en 'Prachtlandschap NederRhein'. Op de prachtige locatie van de Euregio Rijn-Waal (Euregio-Forum te Kleve) werd deze avond het eindrapport gepresenteerd, met aandacht voor de ingediende projectvoorstellen en de grenspark-verkenning.

Slotbijeenkomst Euregio succesvol

Een eerste exemplaar van het eindrapport is overhandigd aan vertegenwoordigers van de gemeentes Groesbeek, Nijmegen, Kleve en Bedburg-Hau.

De avond werd sfeervol op muzikale wijze omlijst door het trio 'Twee violen en een bas'. Op donderdag 27 maart heeft de VNC het stokje overgedragen aan de bestuurders van de dorpen en steden in het gebied. Met de betrokken gemeentes is besproken welke stap te zetten richting realisatie van een grenspark. De Vereniging Nederlands Cultuurlandschap adviseert hierin; de keuze is nu aan de gemeenten.

De projecten 'Monumenten tussen twee torens' en 'Prachtlandschap NederRhein' worden in het kader van het INTERREG IV A-programma Deutschland-Nederland medegefinancierd door het Europees Fonds voor Regionale Ontwikkeling (EFRO), Honorarkonsulat der Nederlande, Klevischer Verein für Kultur und Geschichte/Freunde der Schwanenburg e.V., de Provincie Gelderland en de VNC. De projecten worden geleid en beheerd door het programmamanagement bij de Euregio Rijn-Waal. (www.deutschland-nederland.eu)

Zomeractie 2015

De extra gift waarom we u dit keer vragen, zal bestemd zijn voor de aanschaf van een tweede werkbus voor onze groenploeg, zodat we efficiënter kunnen werken.

Over enkele dagen ontvangt u post over onze Zomeractie 2015. Het groeiende aantal landschapsherstelprojecten dat we zelf uitvoeren, zorgt ervoor dat we steeds vaker op twee plekken tegelijkertijd aan het werk moeten. Echter, we beschikken maar over één werkbus, waardoor het vaak moeilijk is de juiste mensen en materialen op de juiste plek te krijgen.

Wij worden gesteund door

'Ik wil de wereld iets goeds nalaten'

Veel mensen geven wel eens iets aan het goede doel. Zo steunt u de Vereniging Nederlands Cultuurlandschap jaarlijks met uw bijdrage voor een mooi Nederland. Soms geeft u geld aan de collectant die bij u aan de deur komt of maakt u geld over aan een goed doel naar aanleiding van een actie op televisie. Maar misschien heeft u de behoefte om méér te doen voor een organisatie die u een warm hart toedraagt. Dat kan.

Nu goede doelen volledig zijn vrijgesteld van successierecht en dus het hele bedrag ten goede komt aan het doel in kwestie, is het voor u wellicht aantrekkelijk om de Vereniging Nederlands Cultuurlandschap als goed doel in uw testament op te laten nemen. Nadenken over een testament, en dus over een periode dat u er niet meer bent, is geen makkelijk onderwerp. Maar het is een geruststellend idee om te weten dat alles van tevoren goed geregeld is en dat u heeft nagedacht over de verdeling van uw vermogen.

Voor meer informatie hierover kunt u contact opnemen met de Vereniging Nederlands Cultuurlandschap via telefoonnummer 024-6842294 of per e-mail aan info@nederlandscultuurlandschap.nl.

Bij voorbaat hartelijk dank voor uw steun!